

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

TRIPICONI SZTORI

—»»»—
AZ UNIVERZUM RÉSZE

ROBIN O'WRIGHTLY

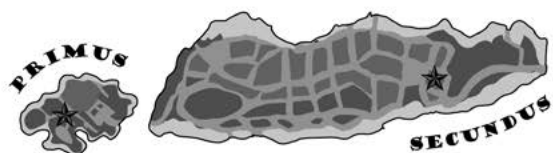
TÚLÉLNI
BÁRMI ÁRON

CLIMATE SCIENCE
FICTION KÖTET

HELMA Könyvek, 2026

TRIPICON

Prológus

avagy volt egyszer egy Tripiconi sztori

Minorisville, Tripicon – Város, Perallantisz

A térkép néha azért nem mutatja meg a teljes igazságot, hogy biztonságban tudhassa egy adott hely titkát. A sosem látott, mégis virágzó Tripicon szigetvilága így lehet (szinte) rejtett mind e mai napig. Pedig a –40,7. hosszúsági és a 34,8. szélességi körön fekszik, vagyis valahol Izlandtól délre és Gibraltártól nyugatra, az Atlanti-óceán északi részének közepén. Ám a GoogleMaps szolgáltatással hiába is keresnénk, nem találunk sehol. Ahhoz, hogy rálelhessünk és megismerhessük, el kell utaznunk oda. Fapados vagy teljes ellátású repülő- és hajójárat híján ez a történet lesz most a közlekedési eszközünk.

Talán elég ismert, sőt már lerágott csont az évezredek mítosz, Atlantisz hirtelen eltűnése, de kevesen tudják, mi is történt igazából. Platón és Szolón elbeszélései szerint

maga a kies Atlantisz, egy virágzó isteni birodalom süllyedt a tenger mélyére, szinte pillanatok alatt. Már akkor ősrégi legendát vizionáltak, persze senki nem tudhatta, mennyire lehetett az Özönvíz része, vagy különálló természeti katasztrófa. Információtechnológia híján ők voltak a korabeli hírmondók, mert akik mesélhettek volna, sokáig elszakítottan éltek a külvilágtól.

Körülbelül háromezer-ötszáz évvel ezelőtt, kataklizma folytán víz alá került egy hatalmas sziget négyötöde. A két görög gondolkodó valahová Szicília és Szardínia szigete közé pozícionálta az eseményt, a valóságban azonban ez egy, az atlanti tengerhátság fölé magasodó minikontinenssel történt meg. Egy hatalmas, ismeretlen eredetű földrengés következtében a megnyíló kőzetlemezek magukba foglalták a földterület alsó részét a fölötté ringó víztömeggel együtt. Szó szerint elnyelte a szigetet az óceán.

Hogy miként menekült meg a rajta lakó, lüktető, virágzó élet, az maga volt a csoda. A forróvá váló, megnyíló pokolkapu egyszerre gőzölte fel a tengert és olvasztotta meg a benne rejlő különös kincset: egy önmagában hamuszürke, de bizonyos időnként akvamarin színben szikrázó, kristályos ásványt, melyet a felszíni tudósok perallantitnak neveztek el 2019-ben, Minorisville-ben. (A névadásban ilyenek játszottak még, hogy xenirit, xenolumanit, xeno-marinit, de végül ez a megnevezés győzött.) A csillagok küldötte meteorit folyékony halmaza percek alatt szilárdult meg gömb formában a mélybe süllyedő szigetrész körül. Olyan hirtelen zajlott le mindez, mint amikor a gumimatracról vízbe borul az ember. Csak míg abban az esetben

könnyen fulladásos halál a dolog vége, a kataklizma során a szigetvilág lakói mégis a természet mérhetetlen kegyét tapasztalták meg. A recsegve kikristályosodó türkiz gömb sértetlenül magába foglalta a mikroökonómiát: a leszívott levegőt, a növényeket, az állatokat és az embereket. Persze sajnos sok közülük a tengerbe veszett, hiszen a fent maradó meredélyen, amiről leszakadt ez a rész, számos szigetlakó ott maradt.

Ám akik szerencsésen túléltek a természeti katasztrófát, azok egyúttal azonnal a föld foglyaivá váltak. Különös félhomály borult rájuk a rögtönzött óvóhelyen, már sejthették, hogy a burok emellett a gyilkosuk is lehet. Az élővilág ugyan konzerválódott, mint egy jelenet a több ezer év múlva feltalált hógömbben, viszont vezércsillag híján nem tarthatott ki sokáig. A tűszok megadón várták a halált, ami végül nem érkezett meg. Az áldott *életkristály* megvédte őket a pusztulástól. Bár napfényt nem adhatott, azért a szüntelenül fortyogó magma izzó, narancsos fényét valami kékes derengéssel párosítva szétterjeszthette a gömbvilágban. Nem is volt szükségük a Napra, amit először nem találtak különösnek, inkább örültek, hogy életben maradtak.

Idővel azonban felfedező szellemiségű emberek kerekedtek fel, hogy megismerjék ezt a kékeszöld csillogású, homokszürke védőbuborékot közelebbről is. Hamarosan kiderült, a perallantit nem csak színejátszik: valósággal világít, ha hozzáérnek. A követ nagy nehezen sikerült kibányászni, már ahol és amivel megbonthatták, ugyan is jószerivel semmi nem metszette, talán még a gyémánt sem, csak önmaga. De a földkéregbe szorult gömb lakói

kitartóak voltak, néhányan valaha módosak is, így hamarosan mindenkinek birtokába jutott egy darab akvamarin kristály.

Ékes bizonyítékaként annak, mennyire kíváncsiak lettek rá, mire képes ez a furcsa kő: akinek a bőréhez ért – a markában tartotta vagy egy fémperecebe foglalva a karjára illesztette –, hihetetlen képességekre tett szert. Erősebb, gyorsabb lett és úgy látott a sötétben, mint nappal, illetve meggyógyította magát egy szempillantás alatt. Hallotta vele mások gondolatait, ha azok is tartottak egy ilyen követ a markukban, úgyhogy meg is tanulhatta elkülöníteni és átvitelre használni, így elmék között kommunikálni a többiekkel. És ha tudták volna, hogy ez még csak a kezdet...

Háromezer-ötszáz évvel később a csaknem háromezer lakosú buborékvilág már a nyakában viselt amulettel élte kéregbe zárt életét. Ezért is hívták a Várost Perallantisznak, azaz *földalattinak* a maguk nyelvén. Minden más a külvilágban Atlantisz, azaz a *felszíni* nevet viselte. Atlantisz tehát sosem sülyedt el, ellenkezőleg... A perallantidák számára azóta is az egész bolygó felszíne Atlantisz, és lakói – benne én, az író és Te, kedves Olvasó – az atlantidák.

A föld alatt lakók tehát a hosszú raboskodás során rájöttek, hogy a perallantitot – a Loi Krüszté-t, vagyis az Élet Kristályát – a jugulumba, azaz a gége alatti, kulcscsontokat összehozó nyaki vájatba ágyazva viselhetik, így fejt ki leghatékonyabban a hatását. A Város polgárai egytől egyik nyakláncot hordtak hétesztendő kor fölött, ha életben akartak maradni. Ugyanis az eltelt évezredek során testi-lelki függőség alakult ki a kristállyal. Ha nem vették fel már kicsi korukban, hosszú hetek szenvedései után meghaltak.

Viszont amikor hétéves kor előtt adták rájuk, akkor sem éltek túl. Ha levették, szintén kínok közt ért véget az életük. Így mindegyik perallantida a hetedik születésnapján kapta meg az amulettjét, sem előbb, sem később, és onnantól kezdve a saját ékköve az elvesztéséig vagy a kimerüléséig elkísérte viselőjét.

A perallantit ereje a hordás során lassan fogyott. Attól függött, mennyire használta ki a képességeit vagy milyen környezetben élt a gazdája. Ha sokat járt fel a földfelszínre a polgárok által fúrt feljárókon, hogy Atlantisz irányába kíváncsiskodjon, akkor nagyon hamar lerövidíthette az életidejét. De ha okosan bánt a kő erejével, akár kétszáz évig is élélhetett épen és egészségesen. Sajnos a felszíni embertársaik kapzsisága miatt elharapódzott környezetszennyezés a perallantidákra is hatást gyakorolt. A felszín alatti atomrobbantások, a járatokon beszűrődő, sugárzással és légköri mérgekkel terhelt levegő vagy a Nap UV-sugárzása, az ózonszegénység mind-mind sorvasztotta a kéregvilág népét is.

2017 augusztusában a legidősebb perallantida – az akkor éppen ismeretlen helyre elrabolt – Hieronimusz király volt a maga hatvanöt évével. És a legszomorúbb, hogy gyerekek sem nagyon jöttek már világra azon a helyen, és egyre több asszony maradt egyedül, ahogy az életszövetségeseik, azaz a férjeik az egyre forrongó hangulatban egymással kezdték polgárháborúba.

Egy kisebb terrorista csoport, a szakadárok veszélyeztetni kezdték a királpártiak hatalmát és a nép biztonságát. A föld foglyai így lettek egymás túsza is, és ebben a lehetetlen helyzetben Hieronimusz király és Szol királyné, nem

sokkal a tizenéves fiuk, Dánijeél – atlantidásan Daniel – eltűnése után szintén köddé vált. A perallantida polgárság egyik pillanatról a másikra maradt oltalom és vezető nélkül. A renegát szakadárok lecsaptak a kínálkozó lehetőségre, majd rögtön átvették a hatalmat egy katonai puccsal.

Az őket irányító alak, Roland Tadeusz Wieslowski, egy atlantida, pontosabban egy lengyel származású genetikus kutató volt. A király jól ismerte Wieslowski-fia Rolandot – ahogy lent nevezték –, ugyanis ő fogadta fel, amikor egy véletlen folytán kiderült: a tudós segíthet megállítani Perallantisz hanyatlását. Szerződést kötöttek, hogy nekik és velük dolgozik azon, ki ne haljanak a perallantidák, ám a perallantit se fogjjon el, ugyanakkor a felszínieknek is megoldható legyen a föld alatti élet. Hiszen ahogy a lenti ember képtelen fent élni, a fenti sem bír lent. Roland érthetően gyakran tartózkodott hát a fenti világban, illetve Perallantisz és Atlantisz között, hogy ő maga ne hunyjon el a fényhiány, az állandó 28–32 °C fok és a legalább 1,5 atmoszféra nyomás miatt. Azonban neki más tervei voltak a kis buborékállammal, ami pont kapóra jött egy olyan pszichopata, világhuralomra törő megalomániás ember számára, mint ő...

Perallantisz fölött terültek el a hajdani Atlantisz maradványai: egy rejtett, óceáni szigetcsoport formájában, amit a lakói Tripiconnak neveztek. Ezzel el is érkeztünk a történetben oda, ahonnan indultunk.

Az atomkor éveiben kicsit egymásra talált a két világ, mivel a második világháború Minorisra, Tripicon főszigetére, Minorisville-be – azaz latinul a Faluba –, és azon keresztül a perallantiszi Városba üzte az arra tévedőket.

Azonban szét is szakította őket, amikor egy fiatal lány, Eiza ada-Türío eva-Bella – nem volt klasszikus vezetékeve, hanem a keresztnéve Türío, az apja (ada) és Bella, az anyja (eva) nevével egészült ki, mivel így hívták magukat a lentiek; tehát ez a lány – menekülőre fogta. Nem akart az öntelt és hebrencs Bolebár Amatához, azaz Első Bolebárhoz, az akkori király fiához feleségül menni, illetve életszövetségre lépni vele. Inkább a felszínre menekült, vállalva ezzel a korai halált, ami utol is érte négy évvel később, mint minden Várost elhagyó perallantidát. Tettével magára haragította a királyfit, aki örök bosszút esküdött és megtiltotta, hogy a polgárok kapcsolatba lépjenek a felszíni emberekkel és közös utódokat nemzzenek.

Tisztában voltak a két világ különbségeivel, és sejtették, hogy kettejük keveredéséből születhet egy úgynevezett lantida hibrid. Ez azonban csak legendaként élt közöttük, mivel nem tudhatták, valóban megszületik-e és mire képes egy ilyen félvér emberfajta. Igazából rettegetek tőle, ezért hát Bolebár szörnyű módszerekkel tiltotta az egyesülést – ahogy ők hívják, az összeolvadást – atlantida és perallantida között. Ha bárkit ilyesmin kaptak rajta, mindkettőt a tüzes magmába vetették, ahogy az esetleg már megszületett közös gyereket is. Ez egyáltalán nem vált a Város büszkeségére, sőt! Ez az éra sötétebbnek bizonyult, mint a felszíni középkor. A dölýfös és kegyetlen uralkodó azonban nem tudhatta: az élet nem ott sarjadjik, ahol engedik, hanem ahol akar...

Tripiconban születtek meg azok a lantidák, akik Eiza-Bella és a minorisville-i herceg, Giovanni-Battista Ponti rövid, de boldog házasságából származtak. A tripiconi

uralkodócsalád, a Ponti-ház tulajdonképpen tőlük fogva teljességgel lantida, azaz félvér lett. Erről persze sokáig ők maguk sem tudtak, és ez csak a saját családjukban feszülő sötét titkok feltárásával, illetve a föld alatt megtapasztalt véletlen kísérlet eredményeként derült ki...

Akárhogyan is, de Bolebárnak végül nem sikerült elszigetelnie Perallantiszt a földfelszíniek elől. Így eshetett meg, hogy 2017-ben az unokája, Dánijeél királyfi, a későbbi király, és a felszíni, de lantida Arabella Ponti hercegnő, későbbi királyné találkoztak, és megváltoztatták a két ország teljes jövőjét. 2020-tól egy párként uralkodtak az Amaták békés és nyugalmas Városa fölött. Aztán eltelt húsz esztendő, ami alatt minden évben megünnepezték a felszabadításuk évfordulóját, és atlantida barátai a minorisville-i életükből csatlakoztak hozzájuk. Egyikük, Maurice Jouliard, francia építésmérnök szintén föld alatti lányt vett feleségül, Gregoria ada-Abnim eva-Milenát, aki hajdan Dánijeél legjobb barátja, harcostársa és – mit ad Jeél, azaz az atlantiszi Isten – kicsit a szerelme is volt. Ez egy bonyolult és igazán hosszú történet...

Akit érdekel, azok számára mindez részletesen elolvasható a Tripiconi sztori előző hat részében, akit pedig nem, annak ez a prológos is bőven elég bizonyíték a bemutatásra.

Hogy mi történt aztán? Tripicon és Perallantisz újra egymásra talált, ezért közösen kezdték el építeni az új világot, a Búrát. Elsőként Maurice és Gregoria együttélésének zálogaként indult el, de aztán többen csatlakoztak a projekthez, például az altruista amerikai üzletember,

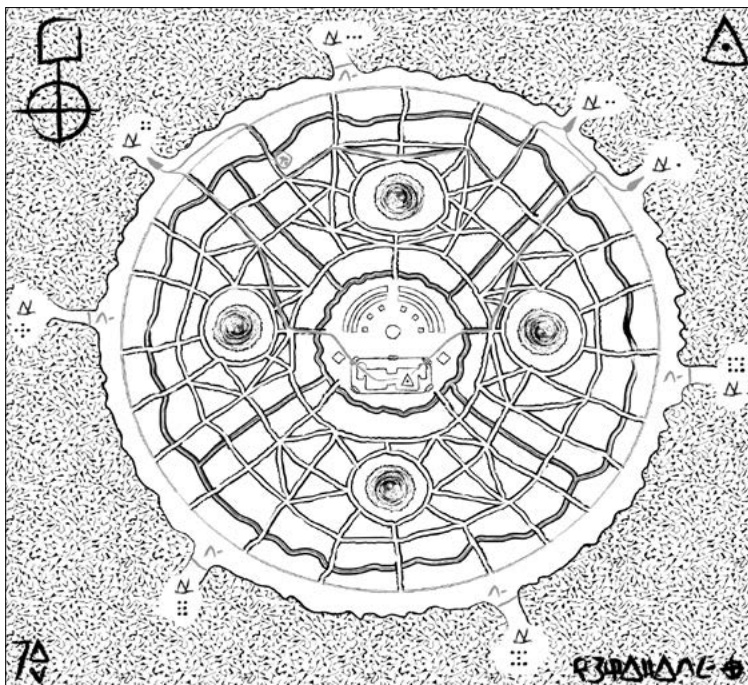
Michael Alan Roberts és hitvese, a perallantida Alida ada-Kmet eva-Ripka is.

Mi sem bizonyította, hogy a Búra hosszú távra nyújtott biztonságos otthont a lentieknek a földfelszínen: a Jouliard család már három, Robertsék pedig két lantida gyereket nevelgettek ott. És még hány boldog pár költözhetett össze azokban az időkben! Mind végtelen hálát érzett a Búra projektért, és boldogan éltek egészen addig, amíg...

Végre elértünk a mostani történetünk elejéhez!

2037-re az emberiség annyira tönkretette a környezetét, hogy már visszafordíthatatlanná vált az egész bolygó sorsa. A Búra sem menthette meg az olvadó jégsapkák okozta áradásoktól az ott lakókat, illetve az extrém időjárási viszonyok miatti elsivatagosodás, az ózonpajzs vékonyodása folytán a napsugárzás erősödése, a klímaváltozás okozta kártevő-invázió keltette járványok terjedése, a gazdasági válságok miatt kialakult éhínség, a háborúk, a népbetegségek – a szív- és érrendszeri elváltozások, rák, halálos genetikai mutációk felbukkanása – borzalmasan megtizedelték a Föld lakosságát. Ezen a mesterséges intelligencia sem tudott segíteni, hiszen már az alapvető természetes értelem hiányzott.

Nagyon úgy tűnt, hogy a Búra sem élhető többé. Nem maradt más hátra: ha a felszín megszűnt oltalmazni, a kéreg maradt az egyetlen menedék. Minden szigeten rekedt atlantidát, lantidát és felszínre költözött perallantidát evakuálni kellett a Városba, mielőtt Tripicont elnyelte volna az óceán. Nem csupán legendaként, hanem immáron végleg és teljesen...

ALPHABET

A AA B V F E Æ H G J I K L

Δ Δ M C 8 3 3 Γ 7 + - 8 1

Δ Δ M C 8 3 3 Γ 7 + - 8 1

anno 1946

M N O Ø P R SCI S Z D T U Y

V Λ □ ▢ ρ ϕ ϕ X ◊ ◊ V Y

V Λ □ ▢ ρ ϕ ϕ X ◊ ◊ V Y

SCRIPTURA

DaaniJeæl

G (Gregoria)

Jeæl

Loi

Loi Krystæ

Δ Δ Λ + 3 3 1

7

+ 3 3 1

⊞

⊞

2017
□ · · · · ·

Amata

Perallantis (Polis)

2020

Δ, Δ V Δ C Δ

⊞, ρ 3 ϕ Δ 11 Δ Λ C ⊞

□ · · ·

1. Egy atlantida eltűnt

A Jouliard-ok egy napja húzódtak meg hatodmagukkal Abnim házában. Elfértek, *mert sok jó ember kis helyen is sok*, ahogy viccelődött a büszke nagypapa, de mivel nagyon szerette a lánya családját, nem bánta, amiért ennyire összehúzódtak.

A hetedik fő azonban hiányzott, Abnim veje, Maurice. Ő volt az utolsó, akit vártak, de mostanáig nem érkezett haza.

A diskurzus a földszinten, az első bejárat előtt, a konyha és étkező mellett folyt, ahol Gregoria aggodalmasan elkapta a fiát, mielőtt valami átgondolatlant tett volna.

– Utoljára mondtam, hogy nem mehatsz fel, Nikóla!
– kapott egy még mindig erős, anyai marok a fia karja után.

A hullámos, sötétbarna hajú fiatalember, aki nem sokkal azelőtt múlt tizenhét, felszisszent, és helyes arcára torzuló grimasszal összeszorította zöldesbarna szemét. *Csak akkor hív így, ha komolyan vesz!* Aztán Gregoria felé fordult kitárt karokkal. Hangjában végtelen aggodalom bujkált:

– Mami, muszáj megtalálnunk őt! Még fent lehet valahol, érzem!

Az asszony felsóhajtott és látszólag érzéketlen arccal oldalra pillantott, ne lássa a srác, ahogy bepárasodott a szeme.

– Csillagom! Mi nem tehetünk semmit – hárított jóval szelídebben. – Már az Őrség is Papi keresésére indult. Ma délután, a tizennegyedik órában az Amaták le fogják zárni a Várost, akkor is, ha... Én ugyanúgy aggódom, mint te. De reménykedem, hogy hazahozzák.

– Mami, ha én felkísérem Nikót... – szólt bele hirtelen a tizennégy esztendő, szőke fürtös, kék szemű, piros-pozsgás arcú, szépséges lánya is, mikor odaért hozzájuk, de anyjuk ellentmondást nem tűrően ráreccsent:

– Elég legyen, Milena! – Őt sem becézte most. – Szó sem lehet róla! Itt fűtitek egymást, ennek sosem lesz vége?! Egyikőtök sem megy sehova! Várunk. Most ez a dolgunk – adta ki az ukázt Gregoria ijedten, de határozottan.

– Hova lett az a legendás amazon, aki levette Papit a lábáról? – csúszott ki a meglehetősen tiszteletlen mondat a kamaszfiú száján, de már nem szívhatta vissza.

Annak rendje és módja szerint meg is kapta a magáét egy nyakleves formájában. Bár ez nem volt szokásban egyáltalán, az idegesség a föld alatt is nagy úr. Niko nem akart többet szólni, rájött, megvolt még az az amazon, köszönte szépen.

– Elhallgass! Ha valaki innen bárhova is megy, az én leszek. Ti mind a ketten maradtok. Ez parancs! Anzselre is vigyázni kell valakinek, amikor nagyapátok nincs itthon. Megértettétek?

A tízéves, göndör szőszke, kék szemű, angyali Angélique volt a legkisebb közöttük, és az evakuálás idején a francia származású apjukkal, Maurice-szal együtt tartózkodott a minorisville-i Sacramento negyedben. A kislány lejutott, és épp békésen aludt a veszekedés idején az emeleti

szobában. A férfi azonban a vészjelzés ellenére sem érkezett vissza.

– De Mami, te nem mehetsz fel, mert akkor... – kezdett volna neki Mila, anyja felé nyújtva a kezét, de Gregoria harcias tenyere hozzá is vészesen közelített.

– Megkaphatod a párját, kisasszony!

– Akkor is fel kell mennie valakinek, Mami – suttogta síri hangon a fiú, miközben az égő arcfelét dörzsölgette komoran. Hiába volt egy fejjel magasabb az anyjánál, lévén apja génjeit örökölte; fizikailag bár meghunyászkodott, azért mentálisan nem engedte el magát. – Én nem hagyom cserben Papit!

– Én talán azt tenném?! Ne feszítsd túl a húrt! – kiabált rá és fenyegette meg a perallantida nő. Majd immár elhalkulva, esdeklőn tette össze két kezét. – Csillagaim! Elég az apátok miatt aggódnom, ne kelljen még értetek is. – Akkor eszébe jutott valami: – Látom, Niko, nem bírsz megmaradni a hátsódon, akkor viszont nem mehetsz el segítség nélkül. Itt a kristályom, vidd magaddal!

Mila ismét az anyja felé nyúlt, hogy megakadályozza abban, amire készült.

– Mami, ne!

De Gregoria kijátszotta: gyorsan letépte a láncot a nyakából, és még maradt egy másodperce a fia markába nyomni, mielőtt eszméletlenül összeesett volna a padlón.

A két testvér egy akarattal ugrott az ájult test mellé, hogy a fiú visszacsúsztassa anyja nyakába az aranylapocos medált. Gregoria magához tért, felfénylő szemében türkiz elszántság villant. Markába ragadta a fia csuklóját, szinte összeroppantotta.

– Nikolá! Azt mondtam, vidd el! Vidd magaddal!

Mila odahajolt, hogy feltámogassa anyjukat, de a hajdanvolt katonanő az ő karját is erősen lefogta.

– Nem lesz semmi bajom! – győzködte őket, miközben küzdöttek a szabadságukért. – Idelent hetekig tarthat a fajtám kihunyása az ékkő nélkül, a bátyád pedig bőven visszaér addig. Higgyetek nekem! Akkor halok meg, ha nem mehetek fel apátokat megkeresni. De titeket akkor sem... akkor sem engedlek fel csupaszon, ha félvérek vagytok. Bármilyen történhet veletek. Az amulett megvéd. Niko, vidd el! Fogd, hallod? – engedte el a fia kezét. – De Mila, te maradsz! – Őt nem eresztette. – Anzselre is figyelni kell, ha én nem vagyok magamnál. Tegyétek, amit mondok! – parancsolt rájuk.

– Istenem! – sóhajtott fel elborzadva a fiú, és remegő kézzel közelített az anyja nyaklánc felé.

– Jeél legyen veled, csillagom! – ragadta meg az asszony Niko tenyerét, és egy rántással beledobta az amulettet, aztán megint tudatát veszítette, immár Mila karjaiban.

A lány könnyek között élte végig a jelenetet, majd óvatosan a földre süllyesztette a testet. Aztán aggódó tekintettel, gyengéden megsimogatta a földön fekvő perallantida homlokát, majd kétségbeesetten nézett a bátyjára. A fiú ott guggolt mellettük, markában a medállal, meredten bámulva az anyjukat.

– Siess már, menj! – szólt rá Mila ingerülten, aki termetre kisebb volt és ellentmondást nem tűrő, akárcsak Gregoria. – Nem tudom, így mennyi ideje maradt.

– Azt mondta, hetek – lehelte maga elé még mindig sokkoltan a srác.

A húga kifakadt:

– Niko, tudod, ki az anyánk?! Gregoria ada-Abnim eva-Milena! Az Amata királyság első védelmezője, a valaha volt legjobb katona és kém. Még Papit is rászedte, amikor veled volt várandós. Nem emlékszel a sztorira? Szerinted nem tud úgy hazudni, mint a vízfolyás? Csak azért, hogy mi ne aggódjunk érte. Nincs hátra egy hete sem, ha ilyen állapotban marad, mert így képtelen inni és enni, főleg, ha fel sem ébred. Nem tudom, mikor tér magához. Percek vagy órák, esetleg napok? Ki tudja?! Minden perallantida szervezete más és más. Lehet, hogy soha nem kel fel, mert talán erről sem mondott igazat, csak hogy minket védjen. – Nagyot fújt a szónoklata végén, majd Nikóra kiabált: – Menj már, te ütődött! Mire vársz?

Az ifjú hirtelen ölelte meg, éppoly váratlanul, mint ahogy kialakult ez a helyzet. A kezében szorongatott amuletet aktiválta az izzadsága, és így hallhatta a húga kósza gondolatát, ahogy átszivárgott bele is az erő: *az én visszafogott, mégis érzélgős bátyám, de hát így szeretem!*

– Köszönöm – puszilta meg. – Én is pont így szeretlek. Vigyázz Mamira! Nem jövök vissza Papi nélkül, erre meg esküszöm!

Most Mila lepődött meg, de eszébe jutott, amit az életkristályról tanult: a lantidák képesek voltak rövid ideig megosztani az erejét és a képességeiket is. Azt persze nem tudhatták, hogy ezzel felezték volna a hatalmát, vagy sem, így nem mondta ki, amit gondolt, de nem is kellett: *vele mehetnék most...*

– Nem! Te maradj! – vágta rá Niko, majd felállt és a saját nyakába tette az ékszert. Felvillant türkiz színben

a szeme, ahogy a medál a jugulumába lapult, és a bőréhez ért. – Tényleg elég, ha csak értem és Papiért aggódtok. Meg ne feledd, a hógunknak is szüksége van rád, ahogy Paszadának – ahogy Abnimot nagypapának hívták peralantisziul – is elkél a segítség a házban. Elmúltál tizennégy, idelent felnőtt nőnek számítasz, viselkedj is úgy!

– Vigyázz magadra! – nyújtotta a kezét felé a lány, de a kamasz hátralépett.

– Ne! Ne érh hozzá! Az előbb mindketten összekapcsolódtunk a kristállyal. Add át Maminak az erőt, amit elvettél belőle. Talán elég lesz neki, amíg visszaérek. – Azzal kilépett az ajtón és hátra sem nézett, nehogy meggondolja magát.

Mila engedelmesen anyja mellkasára tette a tenyerét, és hagyta, hogy a kölcsönvett energia visszaáramoljon. *Nem is olyan rossz félvérnek lenni. De könyörgöm, földi Isten, csak siessen Niko és itthon legyen Papi is időre!* – rebegett el egy szokatlan imát.

A kapóra jött életerő épp elegendő volt ahhoz, hogy észhez térítse Gregoriát, aki egyetlen nagy hörgéssel kelt fel a földről és rögtön átkarolta a lányát.

– Niko? Elment? – suttogta erőtlenül Mila karjaiban.

– Igen – felelte a lány, csöppet sem megnyugodva anyja látható gyengeségétől.

– Jeél adjon neki szerencsés utat! – nyöszörögte, aztán erőt vett magán, amennyije még maradt, és eleresztette a lányát, hogy talpra állhasson.

– Jól vagy, Mami? – bámulta aggódón Mila, és követte őt.

– Megleszek, csillagom – sóhajtott a Gregoria, és lassú mozdulatokkal leporolta magát. – Voltam már

rosszabbul is. Gyere, kísérf fel, tartalékolnom kell az erőmet! Amíg Anzsel alszik, én is pihenek kicsit.

Vészterhes idők voltak ezek is, csak másképp, mint húsz esztendeje, amelyek ugyanígy megrettentettek mindenkít. Akkor háborúztak, most az elemi erőkkkel viaskodtak, egyben azonban megegyezett ez a korszak is: az életükért küzdöttek, Gregoria Abnim és Maurice Jouliard életéért.

HELMA KÖNYVEK

- a Magyar könyvek elkötelezett kiadója

www.helma.hu

*E-könyvek, hangoskönyvek, nyomtatott könyvek
minden korosztály számára!*

Könyvcsomagok, hangoskönyvek!

*Innovatív megközelítés a
hangoskönyvek készítése során.*

*Több, mint 150 szerző,
200 hangoskönyv,
közel 500 e-könyv,
több, mint 250 nyomtatott könyv!*

Dinamikusan növekvő kínálat, elárúsító helyek!

Kizárólag magyar szerzők tollából!

**GYERE, ÉS REGISZTRÁLJ,
VALAMINT KÖVESD A HELMA FACEBOOK OLDALÁT,
VAGY LÉGY TAGJA A HELMA
FACEBOOK CSOPORTJÁNAK.**

www.helma.hu

Youtube csatorna:

Tik-Tok csatorna:

Facebook csoport:

Instagram:

Facebook oldal:

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

**Válaszd ki mely projektet támogatod,
és akár egy kis összeggel
előremozdíthatod a megvalósulását!**

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

